

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

ב"ה

תיק 1145278/5

בבית הדין הרבני הגדול ירושלים

לפני כבוד הדיינים:

הרב אליעזר איגרא, הרב מיכאל עמוס, הרב שלמה שפירא

המערערת: פלונית

נגד

המשיב: פלוני (ע"י ב"כ עו"ד אברהם אינדורסקי)

הנדון: עקרונות איזון משאבים בחברה שבבעלות אחד מבני הזוג, ב'אופציות' ובפירותיהן

החלטה

א. לפני בית הדין מונח ערעור של האישה על פסק דינו של בית הדין האזורי המורה על אופן חלוקת הרכוש. בכתב הערעור מעלה המערערת טענות רבות מן הגורן ומן היקב על החלטות בית הדין שמועד הערעור עליהן חלף; על התנהלות בית הדין – אי-היענות, כביכול, לבקשותיה וטענות על זכויות בנכסים שלא שייכים למשיב, לאחר שרואה חשבון שמינה בית הדין בדק את הדברים, כאמור בדוח שהוצג, וקבע לגביהם ממצאים ברורים. דומה שכתב הערעור מנסה ליצור ערפל סמיך על ההתנהלות בתיק, כשבחלק לא מבוטל מטענותיה המערערת באה בידיים שאינן נקיות. ועייין מה שכתב בית דיננו בהחלטתו מיום כ"ב בניסן התשפ"א (4.4.21) שבה דחה בקשת רשות ערעור של המערערת. דומה שהמערערת מנסה 'לדוג' ראיות כלשהן לזכויות ממוניות שכביכול מגיעות לה, ללא בסיס משפטי כלשהו.

הצדדים היו נשואים כחמש שנים; הפירוד והקרע ביניהם היה כשנה לפני הגירושין; ההליכים הרכושיים מתנהלים למעלה מארבע שנים, כשהמערערת הופכת או מנסה להפוך כל אבן, לתור אחרי נכסי משפחתו של המשיב, לנכסם לו ולצפות לקבל טובת הנאה מנכסים אלו. (יש לשער שהמערערת ערכה חיפוש באתרי רשת האינטרנט לגבי חברות הרשומות על שם המשיב ועל עבודות שעשה המשיב וביקשה מהאקטואר לבדוק אם יש לו נכסים נוספים, חלק גדול מהנכסים אליהם הגיעה שייך לחברת [ח] השייכת לאבי המשיב). בית הדין האזורי קיים דיונים ארוכים ומינה אקטואר שישום את זכויות הצדדים, המערערת הציגה את שאלותיה והשגותיה לאקטואר, והלה נתן את תשובותיו, בית הדין הציג למערערת להזמין האקטואר לחקירה בבית הדין, אך היא ויתרה על הצעה זאת, וביקשה להזמין את אבי המשיב, כנראה כדי לחוקרו על הדברים הנזכרים. לאור גלגולי התיק, שהפרטים ברורים וגלויים בו, דומה שהגיע הזמן לסיום הדיונים המשפטיים ולהכרעה בהם. בית דיננו לא יעסוק בכל הטענות והטרוניות שהעלתה המערערת בכתב ערעורה ובתגובות שנמסרו להם בכתב ההגנה, אלא רק במה שהועלה ונטען לפנינו בדיון.

בסופו של דבר, בעת הדיון, העלתה המבקשת טענה והשגה אחת: על קביעת האקטואר בעניין חלוקת זכויות שניתנו לה באופציה שרכש המשיב, זכויות אלה ניתנו לה במסגרת איזון הזכויות בחברת [פ], חברה המחזיקה בחלק מהזכויות של הסכם האופציה. ונבאר את הדברים:

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

ב. הצדדים נישאו ביום כ"ט באדר התשע"ג (11.3.13) והתגרשו ביום כ' באדר התשע"ח (7.3.18), מועד הקרע נקבע ליום ל' בשבט התשע"ז (26.2.17).

נערך דוח אקטוארי על ידי רו"ח יניב בוכניק, ובו נקבע מה הם נכסי המשיב (ואלו נכסים נטענים אינם שלו) ואופן האיזון.

אחרי הנישואין, ביום י"ז באב התשע"ד (13.8.14), הקים המשיב את חברת [פ'] בע"מ, שכל מניותיה שייכות לו.

בתאריך י"ג בסיוון התשע"ו (19.6.16) חתם המשיב הסכם אופציה לרכישת נכס ברח' [ה'], הנכס ידוע כגוש [...] חלקה [...] האופציה היא בסכום כולל של 10,200,000 ש"ח. בעת חתימת ההסכם שילם המשיב, הקונה, סך 500,000 ש"ח למוכרים בתמורה לאופציה, סכום שהיה אמור להיות (ואכן היה) בפועל לתשלום ראשון עם מימוש האופציה. סעיף 3 להסכם האופציה מאפשר להסב את זכויות האופציה לקונה אחר בכפוף לתנאי הסכם האופציה.

מהודעת דואר אלקטרוני שנשלחה ל[אלמוני] ו[פלמוני] (הנמצאת בתיק) עולה שרכישת האופציה לכתחילה הייתה לצורך חברה שהמשיב היה אמור להקים עם שותפים אלו. על פי סעיף 4 להסכם המייסדים של חברה זו, מטרתה הייתה קידום תוכנית חדשה [לשטח הנכס הנ"ל] והליכים תכנוניים להגדלת שיעור זכויות הבנייה למגורים, פעולות שייעשו על ידי [א'] (שמנהלה [אלמוני]) שהיא אחד השותפים בחברה החדשה. המשיב אכן שילם את הסכום הראשוני בהסכם האופציה, אך השקעה זו הוחזרה בהמשך על ידי השותפים השונים שהצטרפו לעסקה.

ביום י' באב התשע"ו (14.8.16) הקים המשיב עם אביו ואחיו את חברת [ח'], שהמשיב [פלמוני] הוא מנהלה. למשיב 12% ממניות חברה זו שבהם הוא מחזיק באמצעות חברת [פ'] בע"מ, הנזכרת לעיל והשייכת לו. זכויות המשיב בהסכם האופציה הוסבו לחברה זו, ונראה שהמשיב קיבל החזר על הכספים אותם שילם בהסכם האופציה.

ביום 26/9/16 נחתם הסכם מייסדים בין חברת [ח'] שמנהלה הוא המשיב לבין קבוצת [ש] שמנהלה הוא [פלמוני] ולבין [א'] שמנהלה הוא [אלמוני]. (השניים האחרונים הם המכותבים בהודעת הדואר האלקטרוני שנזכרה לעיל.) בהסכם זה הומחו זכויות האופציה לחברה החדשה שהקימו השלושה, חברה ששמה [ה']. כאמור, מטרתה של חברה זו היא להשביח ולמקסם בכל דרך שהיא את הזכויות בנכס הנזכר. חלקה של חברת [ח'] בעסקה הוא 66%. לאור האמור, מכיוון שלמשיב (באמצעות חברת [פ']) 12% בחברה זו [ח'], חלקו – חלקה של [פ'] בעסקה כולה – בנכס שנרכש הוא כ-8%.

כאמור לעיל מועד הקרע בין הצדדים נקבע ליום ל' בשבט התשע"ז (26.2.17), ולמערכת זכות לאיזון משאבים בחברת [פ'] הנ"ל במועד שנקבע כמועד האיזון.

הסכם המכר בין המוכרים לחברת [ה'] נחתם ביום כ"ו באייר התשע"ז (22.5.17) על פי ההסכם במועד זה שילמו הקונים סך 4,000,000 ש"ח (בניכוי הסכום שניתן בעת חתימת הסכם האופציה, שאר הסכום בסך 6,200,000 ש"ח ניתן למוכרים בעת מסירת החזקה). לאור האמור, החלק שנקנה והיה שייך בפועל למשיב, לאחר מכן לחברת [ח'] ובסופו של דבר לחברת [ה'], החל ממועד חתימת האופציה עד מועד חתימת ההסכם והתשלום הראשון של הסכם המכר, הוא כ-1/20 מהנכס, חלקו של שווי התשלום הראשון ביחס לשווי הנכס, כשבחלק זה יש למשיב כאמור 8% בלבד.

ג. עיון בדוח האקטואר מורה שהלה העריך את שווייה של חברת [פ'] והעניק למערכת את החלק המגיע לה על פי הוראות איזון המשאבים שבחוק יחסי ממון, ולכאורה חלקה של החברה

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

בעסקה וממילא חלקו של המשיב שהוא בראיזון נכלל בשווי החברה. אומנם המערערת טוענת שמכיוון שעסקה זו אמורה להפיק רווחים בסכומים גבוהים למשיב וכיוון שתחילת ההשקעה והתכנון היו בתקופה שבה היו הצדדים נשואים, גם לה יש חלק ברווחים אלו האמורים להגיע בעתיד. בעת הדיון הבהרנו למערערת מהי מהותו של חוק יחסי ממון ואלו זכויות ניתנות לבן הזוג בהתאם לחוק זה. המערערת, על פי טיעוניה, לא הבינה את הדברים (או עשתה עצמה כלא מבינה). לפיכך עלינו להבהיר הדברים. ונפקא מינה, מהבהרה זו, לגבי מקרים רבים אחרים הנידונים לפנינו בעת עריכת איזון המשאבים:

ד. על פי דין תורה כל ממון השייך לאדם – בין שהגיע לו מעבודה, ממתנה או מירושה – שייך לו מעיקר הדין. ולפיכך כל מה שרוכש כל אחד מבני הזוג שייך לו עקרונית, ואין לבן הזוג מעיקר דין תורה חלק ברכושו של בן זוגו. משכך כל מה שצובר בעל בחיי הנישואין באחת משלושת הדרכים האמורים לעיל או בדרכים אחרות שייך לו ולו בלבד, ולא ישהה אין חלק במה שצבר, אלא שעל פי דין תורה חלים על האיש עם הנישואין עשרה חיובים שאין כאן המקום לפרטם וכל שעבוד על נכסיו כערכים לחובותיו. והוא הדין איפכא: מה שצוברת אישה בכל אחת מהדרכים שייך לה מעיקר דין תורה ואין לבעל חלק בו מדין תורה. אומנם חז"ל תיקנו שמעשה ידי אישה לבעלה בתמורה למזונותיה. ולכן אם הבעל זן את אשתו זכה במעשי ידיה, אך אם תאמר "איני ניוזנת ואיני עושה" חזר הדבר לעיקר דין תורה, שהכול שייך לה. כמו כן בכל רכוש שיש לאישה ומגיע לה באחת הדרכים, בין שהגיע לפני הנישואין ובין אחריהם, גוף הנכס שייך לאישה, אך זכות הפירות שהם פירות 'נכסי מלוג' שייכת לבעל, שתיקנו לו תחת 'פרקונה' (ויש לומר שאף ללא התקנה זהו הנוהג שהיה, עיין תוספות גיטין מז, ב ד"ה ולביתך, ובשאר הראשונים שם). עם זאת אם הבעל מסתלק מזכויות אלו בין האירוסין לנישואין (וכדאייתא בכתובות פג, א "הכותב לאשתו: דין ודברים אין לי בנכסייך ובפירותיהן" וכו') חזר הדבר לעיקר הדין, שמה ששלה שלה, ואין לו זכות במה שתירש או תקבל במתנה או תרוויח (כאופן שאין עליהם דין 'מעשה ידיים').

והנה בעבר חידשו בתי המשפט את מה שקראו הם "הלכת השיתוף". על פי קביעה משפטית זו נוצרה כעין חזקה שכל מה שצובר כל אחד מבני הזוג – הצבירה היא לצורך שני בני הזוג, ומשכך מן הסתם כל מה שאחד מהם הרוויח או קנה, ואף אם רשם על שמו – הנחת היסוד היא ששני בני הזוג שותפים בנכס מיידיית, וכדי להפקיע את זכות בן הזוג השני חובה על מי שיצר את הזכות להוכיח שלא הייתה כוונת שיתוף בנכס זה. (החזקה לא הייתה לגבי נכסי ירושה.)

הנהגה זו לכאורה הייתה שלא על פי דין תורה וגרמה להתנגשות בין פסיקת בתי הדין לפסיקת בתי המשפט, אך אין כאן מקום לדון בנושא זה מפני שהלכת השיתוף – חזקת השיתוף לכאורה חלפה עברה לה עם קבלת חוק יחסי ממון (אף שגם בזה יש מחלוקת בפסיקת בתי המשפט עיין בזה בע"א 1915/91 יעקובי נ' יעקובי פ"ד מט (3) 529, ואין כאן מקומו), שהוא החוק המחייב כיום.

חוק יחסי ממון קובע:

4. אין בכריתת הנישואין או בקיומם כשלעצמם כדי לפגוע בקניינים של בני הזוג, להקנות לאחד מהם זכויות בנכסי השני או להטיל עליו אחריות לחובות השני.

5. (א) עם התרת הנישואין או עם פקיעת הנישואין עקב מותו של בן זוג (בחוק זה – פקיעת הנישואין) זכאי כל אחד מבני הזוג למחצית שוויים של כלל נכסי בני הזוג, למעט –

(1) נכסים שהיו להם ערב הנישואין או שקיבלו במתנה או בירושה בתקופת הנישואין;

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

6. (א) לצורך איזון המשאבים לפי סעיף 5 יש לשום את נכסי כל אחד מבני הזוג, פרט לנכסים שאין לאזן שוויים; משווי הנכסים האמורים של כל בן זוג יש לנכות את סכום החובות המגיעים ממנו, למעט חובות בקשר לנכסים שאין לאזן שוויים.

(ב) היה שוויים של נכסי בן הזוג האחד עולה על שוויים של נכסי השני, חייב האחד לתת לשני את מחצית ההפרש, אם בעין ואם בכסף או בשווה כסף.

משמעות הדברים היא שעצם הנישואין לא יוצרים זכויות של אחד בנכסי רעהו, בין בנכסים שהיו לפני הנישואין ובין במה שהגיע בירושה או במתנה אף בעת הנישואין, שאינו בכלל איזון המשאבים. אומנם רכוש שנצבר במשך הנישואין יתחלק בין הצדדים לעת פירוקם של הנישואין, אך לשון החוק, "זכאי כל אחד מבני הזוג למחצית שוויים של כלל נכסי בני הזוג" – משמעותה: מחצית השווי, אך לא מחצית הנכס או הנכסים. גוף הנכס שרכש כל אחד מיחיד הצדדים יישאר שלו ובעלותו, אלא שעליו להעביר לבן הזוג מחצית שווי הנכס, חיוב תשלום ממוני גרידא ולא שותפות בגוף הנכס. מסיבה זו קובע סעיף 6 לחוק את צורת ואופן האיזון, ולפיו ישומו תחילה את שווי כל הנכסים שצבר כל אחד מיחיד הצדדים, מסכום זה יופחת שווי חובותיו, והתוצאה היא שווי מה שצבר ושייך לו. אם יתברר ששווי נכסי אחד עולה על שווי נכסי האחר, הרי מי שצבר ביתר יעביר לחברו את מחצית ההפרש "אם בעין ואם בכסף או בשווה כסף" – הברירה היא בידו של מי שצבר ביתר, באיזה אופן יעביר ולפי שיקול דעתו. לבן הזוג המקבל אין זכות תביעה בין על נכס ובין על צורת ההעברה, וטעמו של דבר הוא שאין הוא שותף בנכסי חברו, וממילא אינו יכול לומר 'גוד או איגוד' כבכל פירוק שותפות, שאין לו אלא זכות ממונית לגבות את מחצית שווי הסכום שצבר חברו ביתר.

האיזון יהיה לפי שווי הנכסים בעת הפירוד, ואף אם השביחו או פחתו, השבח והפחת שייך לבעלים. משכך, אם לאחד מהם הייתה דירה בעת מועד איזון המשאבים וערכה עלה – אין הדבר מקנה זכות לבן הזוג השני, שאינו זכאי אלא למחצית ערכה בעת הפירוד, והוא הדין לחברה שיש לאחד מהם שערכה עלה או ירד – דבר זה לא ישנה לגבי שיעור החיוב שנקבע לפי ערכה במועד האיזון, הדברים נכונים גם אם הערך עלה אף בלא השקעה וקליחומר אם עלה בעקבות השקעה שנעשתה אחרי המועד הקובע.

קביעה זו של המחוקק, שאין לאחד מבני הזוג זכות בנכסי רעהו, משליכה גם על ההתנהלות בעת הנישואין: מכיוון שלכל אחד מיחיד הצדדים בעלות גמורה על נכסיו, אין מניעה שינהל את נכסיו כרצונו וכהבנתו (אם אינו עושה כן כדי להבריח מכן זוגו), ואין לבן הזוג זכות להתערב באופן ניהול הנכסים. משכך ביכולתו של כל אחד לרכוש נכסים כרצונו ואף למוכרם, אין בזכות שיש לבן הזוג לאיזון משאבים לאחר זמן כדי לאפשר להתערב בהתנהלות העסקית של בן זוגו.

ה. משכך, היה המשיב רשאי לרכוש את האופציה בכספו ולסחור בה כהבנתו, ואין למערערת לעת פירוד אלא זכות לקבל מחצית מה שצבר באותה עת, אך לא רווחים עתידיים שאינם גלומים בשווי העכשווי. משרכש המשיב את האופציה לרכוש את הנכס, נכס שאמור להניב רווחים בין בגין פעולות שיעשה ובין בגין השבחה עצמית, האופציה לקנייה הייתה של המשיב בלבד, ולמערערת אין שום מעמד באופציה זו עד עת הפירוד.

כמו כן אף כשהגיע מועד האיזון והמשיב מחזיק באופציה, אין למערערת זכויות כלשהן למימוש האופציה, מפני שכל זכותה היא לקבל מחצית שווי נכס שרכש המשיב. אופציה גם היא נכס – זכות אובליגטורית בנכס (מושא האופציה) אך לא זכויות בגוף הנכס.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

לפיכך: בעל שחתם על חוזה מכר ושילם תשלום ראשוני, ואחר כך התגרשו הצדדים – אין לאישה חלק בנכס אלא כנגד מה ששולם עד מועד האיזון, ואין לה זכות לדרוש זכויות בנכס באמצעות השתתפות בתשלום שאר התמורה, ובוודאי אם את התמורה על שאר הנכס שילם הבעל.

לפיכך: מי שקנה נכס ברצותו להשביחו ולהפיק ממנו רווחים – אין לבן זוגו ולא כלום עם השבחה זו שתצא לפועל בגין פעולות שיעשה לכשיעשה. הן אמת, אם הבעל קנה נכס ובעקבות קנייתו ורעיונותיו עלה ערך הנכס אף עתה, ללא פעולה כלשהי, לאישה זכות במחצית הנכס כפי שוויו לעת איזון. וכך בוודאי אם נקנה נכס ושוויו עלה עקב עליית מחירי הנכסים.

בין כך ובין כך אין לנו לעניין איזון המשאבים אלא שוויו במקומו ושעתו, ואף לא רווחים שיכול להפיק אם יאחר המכירה או יעשנה במקום אחר וכדאמרינן בערכין (כד, א): "וכן פרה – אם ממתנין אותה לאיטליס משובחת היא, וכן מרגלית – אם מעלין אותה לדרך משובחת היא: אין להקדש אלא מקומו ושעתו." וכדין הקדש הוא הדין דין מכר, ועיין בשו"ת תשב"ץ (חלק א סימן נב) שכתב שכן כתבו כל הראשונים. ועיין עוד שו"ת תשב"ץ (חלק ב סימן רלד) שאין לדחות גביית חובות מנכסים שערכם עתה נמוך. והוא הדין לנידון דידן, שאין לדון אלא לפי ערך הנכס במקומו ובשעתו לעת האיזון.

מעתה: בנידון דידן אכן הייתה למשיב אופציה למימוש רכישת הנכס שעליו דובר בהסכם, אך לעת איזון עדיין לא נחתם הסכם המכר ועדיין אין לו אלא זכויות של 8% ב-1/20 מהנכס. לא מסתבר שערכו של הנכס עלה באותה עת בשל התכנונים שתכננו השותפים לגביו. משכך אין למערערת ולא כלום עם ההשבחה שתהיה או שהייתה כשהושלם הסכם המכר ונעשו או לכשייעשו כל הפעולות המתוכננות על ידי השותפים בהסכם המייסדים, שכעולה ממנו, הוא המגדיר את המתווה לשותפות, אך ביצעו בפועל של המתווה הצריך סכומי כסף גדולים והשקעות נוספות לא מבוטלות – בתחילה לתשלום בעבור המכר ולאחר מכן כדי שהנכס אכן יניב את התשואה המצופה לשותפים ככלל, ולמשיב לפי חלקו. לדברים אלו אין המערערת זכאית במסגרת איזון המשאבים, ואין זה משנה שהתכנון להשקעות ולהתנהלות היה לפני מועד האיזון, מפני שמחשבות אלו לא מעלות את ערך הנכס, ואין לה זכויות רק במחצית ערכו בעת הפירוד. ומעתה, מכיוון שמסתבר שערכו של הנכס במצבו לא השתנה מעת חתימת הסכם האופציה שבו נקבע ערכו, אין מקום לערוך שומה על ערכו העכשווי בעת מועד איזון המשאבים. מסתבר שערכו לא השתנה ממועד חתימת הסכם האופציה עד למועד איזון המשאבים שהיה כשמונה חודשים אחרי כן. משכך יש לקבוע שזכויותיה של המערערת בנכס התקבלו במסגרת איזון המשאבים שנערך בנוגע לחברת [פ'], איזון משאבים שנעשה על פי שוויה ביום ב' בטבת התשע"ז (31.12.16), כשלושה חודשים לפני המועד הקובע לאיזון המשאבים.

נוסיף ונאמר: אם ברצוננו לדון על שוויה של זכות האופציה שהייתה למשיב בעת עריכת איזון המשאבים, יש לנו לשום איזה סכום היה הוא מקבל תמורת חלקו לו היה הסכם האופציה נמכר לצד ג' בעת איזון המשאבים, וכפי שניתן לעשות לפי סעיף 3 להסכם האופציה. לפי מה שהסברנו, באותה עת הייתה למשיב אפשרות עקרונית לקנות נכס זה בסכום שנקב. אם הייתה זכות זו נמכרת לצד שלישי, היה המשיב זכאי לקבל 8% מהתשלום שצד שלישי היה משלם. אילו היה צד שלישי רוצה לבוא בנעליה של עסקת האופציה, היה הלה מסתמך על 'דוח אפס' שהיזם מגיש לבנק, שבו יש הערכת שמאי לשווי הנכס עתה, מה יהיו עלויות השבחתו ומהי התמורה שתקבל אחרי ההשבחה שברצון היזם לעשות.

דברים אלו אינם נוגעים לזכויות המערערת, שהרי אין לה זכויות בגוף הנכס ובוודאי לא בהשקעות וההשבחה בעקבותיהם. הנפקות לעניין קביעת זכויותיה יכולה להיות בעיקר לעניין

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

הערכת השמאי את שוויה של הקרקע במועד האיזון. כפי שנכתב בהסכם הקמת השותפות, מטרתה של השותפות הייתה לפעול ברשויות המוסמכות כדי שערך הקרקע יעלה. לו נעשה הדבר כבר לעת פירוק השיתוף, וכפי שטוענת המערערת במכתבה לבית הדין, ולו עלה ערכה של הקרקע על הערך הנקוב בהסכם האופציה, ודאי שצד שלישי היה מוכן לשלם בעבור יכולת רכישת הקרקע במחיר הנמוך מערכה העכשווי, ובוודאי היו למערערת זכויות בהתאם לחלקו של המשיב בסכום שהיה מתקבל מצד ג' אילו היה יכול לקנות.

דבר זה יכול להיקבע על ידי שמאי מקרקעין, ורק לפיו יהיה אפשר לקבוע אם למערערת זכויות בגין שווי הסכם האופציה. לפיכך יש מקום למנות שמאי כדי שישום את שווי הנכס ואם עלה ערכו ממועד חתימת הסכם האופציה עד למועד איזון המשאבים.

לצורך זה ימונה שמאי, ורק לאחר הגשת חוות דעתו יוכל בית הדין לפסוק בערעור. ברם אם יתברר שערך הנכס לא עלה אז, שוויו של הנכס אינו רלוונטי לעניין איזון המשאבים.

כך גם לעניין שוויו של הנכס ב[ר'], שהרי האיזון נערך על חברת [פ'] השייכת למשיב, ולא על הנכסים שלחברה זכויות בהם. על חברה זו אכן נערך איזון משאבים לפי הכללים המקובלים, ובית הדין נתן תוקף של פסק דין לאיזון זה, וכדין וכראוי עשה.

מסקנות והוראות

לאור האמור בית הדין קובע:

א. יוצא צו לשמאי לבדוק אם שווי הנכס עלה בתקופה שבין חתימת הסכם האופציה למועד איזון המשאבים. המערערת תישא לבדה בשלב זה בשכרו של השמאי.

ב. לכשתתקבל חוות דעת השמאי, יוציא בית הדין את פסק דינו בערעור.

ג. החלטה זו מותרת לפרסום לאחר השמטת פרטי הזיהוי של הצדדים

ניתן ביום ב' באלול התשפ"א (10.8.2021).

הרב שלמה שפירא

הרב מיכאל עמוס

הרב אליעזר איגרא

עותק זה עשוי להכיל שינויי ותיקוני עריכה